

TRE BAMBUSPÖN OCH EN MODERNIST

NÄR JAG FICK frågan trodde jag att FiN skämtade med mig. Ska jag testa Ulf Löfdahls träspön? Varför då? Jag har ingen erfarenhet av vare sig hantverket eller av att fiska med dessa förädlade grässtrån. Men det finns en viss poäng med detta.

Jag fiskar en hel del, mer än vad många andra gör. Jag är en hyfsad kastare, så pass så att jag kan anpassa min teknik för att få ut det mesta av utrustningen, oavsett om det rör sig om ett djupt och långsamt spö med en DT-lina eller en blixtnabb påk med en brutal kortklump WF.

ULF LÖFDAHLS LEGACY 7,3' #5

Legacy-spöet var det som påminde mest om vad jag tidigare känt på vad gäller splitcanespön. En relativt djup, hyfsat snabb men ändå kraftfull aktion med en mycket känslig och fin topp. Då jag helst fiskar torrfluga, trots att jag är långt ifrån någon puritan, blev detta spöt snabbt en favorit för sjöfisket på vakande fisk vid lite snällare förhållanden. Klingan är traditionellt canefärgad med jämn och fin lack. Lindningarna är vackert bärnstensfärgade och holken av bambutyp. Totalintrycket är mycket vackert, klassiskt och stilrent. Jag testade alla möjliga och omöjliga varianter av linor men i slutändan fann jag att en WF-lina med en lite längre klump (12,5 m) blev en svårslagen partner till spöet. Tillsammans dansade de ut både överhands- och underhandskast lekande lätt. Långa, tunna tafsar var inga som helst problem så länge vinden inte gjorde sig omöjlig. Rollkaststen fungerade även de bra. De linor som fungerade bäst var de fabrikanten uppgivit, AFTM-klass 5 där hela klumpen på WF-linan vägde 12 gram. Vad gäller generell kastlängd och vikt står de sig precis som förväntat ganska slätt mot högteknologiska kolfibersläktingar. Men kastlängderna är ändå bra. Att exakt och mjukt lägga ut 20 m lina plus tafs var inga problem och det med en fantastisk känsla. Det är ett fantastiskt spö för drägliga förhållanden, lite mindre flugor och för att njutningsfullt jaga höstens fjädermyggätare.

FOTO: DANIEL BERGMAN

Jag är övertygad om att många av ni läsare är lite som jag; fiskar mycket och testar en hel del olika spön av olika kolfiberblandningar. Det här med splitcane, det har känts lite som ett schweiziskt armbandsur. Det är jättefint att se på ett men det finns ju så många andra, moderna klockor, fulltankade med fräcka funktioner. Det där med bambu är väl mest status och traditionsvurm, eller? Just detta blev jag nyfiken på. Har dessa tre spön som FiN ville att jag testade något som alla spön jag testat tidigare saknar?

ULF LÖFDAHLS MENTHOR 6' #4

Sex fot långt för linklass 4. Redan här kan man inse spöets begränsningar och möjligheter. Då det är så pass kort blir det även väldigt lätt vilket alltid är trevligt för små smygarspön. Färgen på klingan är traditionellt canefärgad och lindningarna diskret transparenta med röda avslut. Holken på det tvådelade spöet är av traditionell metalltyp. Handtaget är av halfwellstyp och hela paketet avslutas med ett vackert rullfäste i masurbjörk. Aktionen är ganska djup utan att vara särskilt långsam. Primärt jobbar spöet kring mittdelen av klingan men den kraftfulla buttdelen skjuter in en bra kraftreserv om spöet belastas lite hårdare. Spöet har både möjligheter och begränsningar. Jag fiskade med spöet i sjö bara för att egentligen bekräfta att det inte direkt är något för den typen av fiske. Strömmande vatten och gärna små sådana, och trånga lägen, är där det här spöet trivs bäst och då allra helst med linor av DT-typ, alternativt en longbelly som egentligen fyller samma funktion. Kortare klumpar blir lätt lite slängiga och i kombination med spöets ringa längd är det som upplagt för nappande buskar. Korta till lagom långa kast fungerar riktigt fint och kan levereras med hög precision både vid överhands och rollkastning. Bäst trivs spöet med linor som ligger tätt på eller tangerar AFTM 4.

Cirkapriset för spöna ligger runt 8 500 SEK.

Det lilla jag kan om bambuspön har jag läst mig till. Utifrån min ringa kunskap anser jag att spöna är mycket välbyggda. Raka och välkomponerade vad beträffar komponenter som rullfästen och val av tråd till lindningarna. Dessutom oklanderligt täta, väl avslutade och väl lackade.

Hur var spöna att fiska med? Testandet har ägt rum under ett gäng fisketurer under framförallt september och oktober både i strömmande och stilla vatten. Viss torrkastning har också förekommit för att testa olika linor.

Daniel Bergman

ULF LÖFDAHLS SWIFT 7' #4/5

Swift var extremt oväntat. Till att börja med är klingan »flamead«, vilket innebär att byggaren »bränt« klingan och gett den en mörkare nyans, något som är extremt läckert. Rullfästet är stilrent mörkt med patinerade metall detaljer. Holken är av bambutyp och smälter fint ihop med resten av spöet. Det är snyggt. Det mest oväntade är att spöet är snabbt och distinkt. Alltså inte relativt snabbt för att vara cane, utan snabbt som i att det kan leverera långa, exakta kast även med större flugor som streamers och tyngre nymfer. Det är dock inte toppigt utan spöet jobbar mycket kraftfullt genom hela klingan och är i stort sett omöjligt att pressa över gränsen så att det »knär«. Klass 4 står på spöet inom parantes och avser att användas med den italienska snabba kaststilen TLT. Jag testat diverse olika linor som av tillverkaren uppges till linklass 5 eller linor med en total klumpvikt på 12 gram. Favoriten blev även här en WF-lina med en klump på 12,5 m. Det intressanta är att Swift hanterade ett betydligt bredare spektrum av linor än vad de andra spöna gjorde. Även linor med klumpar så korta som 6,5 och 8,5 meter, gjorda för trånga utrymmen och vattenstartade kast, klarade spöet utan att det blev slängigt och okontrollerat. Det är primärt ett spö för större vatten som sjöar och älvar, mest för att det med lätthet klarar de långa överhands- och underhandskaststen med mycket lina utanför toppen.

